

af samarbejdsaftalen, hvad kunden skal betale for forsikringsmæglerens ydelser. Herved sikres, at den mæglerbetjente kunde er vidende om, at det er kunden selv, der som rekvirent skal betale for forsikringsmæglerens ydelser, og at det ikke er omkostningsfrit for kunden at anvende en forsikringsmægler.

Kravene til prisoplysninger svarer til principperne i Advokatrådets vejledende etiske retningslinjer, der foreskriver oplysningspligt om, hvad en bestemt rådgivningsydelse koster klienten. Disse regler er vedtaget bl.a. på baggrund af klienternes ønske om større gennemsigtighed om ydelse og pris.

I *stk. 1* foreslås, at der i den skriftlige aftale mellem forsikringsmægler og kunde særskilt skal angives, hvad forsikringsmæglerens ydelser koster kunden i forbindelse med etablering af forsikringsordningen.

Som eksempler på etableringsomkostninger kan nævnes betaling for den behovsanalyse og rapport, som forsikringsmægleren ifølge forslaget § 1, nr. 2, til § 13, stk. 2, skal udarbejde i det enkelte kundeforhold og som danner grundlag for forsikringsmæglerens rådgivning. Det kan ligeledes være udgifter til forsikringsmæglerens analyse af kundens eksisterende forsikringsordninger og for indhentning af tilbud fra nye forsikringsleverandører.

Ved at anvende begrebet »størrelsen af det beløb« i stk. 1, 2. pkt., fremhæves, at der skal gives så præcise beløbsangivelser som muligt. Det vil sige, at forsikringsmægleren ikke blot kan angive, at betalingen f.eks. udgør en vis procentdel af præmieindbetalingerne for etablering af forsikringsaftalen og forsikringsmæglerens ydelser til kunden i forsikringens første år.

§ 14 gælder også for rammeaftaler, der f.eks. kan forekomme ved pensionsordninger, der oftest bliver etableret ved, at arbejdsgiveren indgår en rammeaftale med et forsikringsselskab, og som i varierende omfang kan give medarbejderne valgmuligheder. Pensionsordningens etablering kan ske med bistand fra en forsikringsmægler oftest efter gennemførelsen af en udbudsrunde, hvor flere forsikringsselskaber kan afgive tilbud. Når rammeaftalen er etableret med arbejdsgiveren, indgår forsikringsselskabet derefter forsikringsaftaler med de enkelte medarbejdere og udsteder policer til disse.

Foretages der tilføjelser, ændringer eller udvidelser af en samarbejdsaftale, der er indgået inden den 1. juli 2006 mellem en forsikringsmæglervirksomhed og en kunde, finder § 14, stk. 1, anvendelse på denne del af aftalen, der således i det hele betragtes som en ny aftale. Det vil herefter alene være rent formelle ændringer af en eksisterende samarbejdsaftale, såsom

adresseændringer, der ikke bevirker, at de nye krav til samarbejdsaftalens indhold finder anvendelse.

I *stk. 2, nr. 1*, foreslås det, at forsikringsmæglervirksomheden får pligt til årligt at informere kunden om de samlede udgifter, der har været forbundet med at benytte forsikringsmæglervirksomheden.

Det foreslås, at kunden både det første år og i de efterfølgende år skal have fuld klarhed over omkostningerne ved at benytte sig af forsikringsmæglervirksomheden. I aftalen mellem kunden og forsikringsmægleren kan der være mulighed for, at den enkelte ejer af en forsikringsordning modtager en årlig rådgivning om sin forsikringsordning. I dette tilfælde skal det angives, om en sådan rådgivning skal betales af den enkelte ejer, der måtte gøre brug heraf, eller om samtlige ejere i forsikringsordningen skal belastes med et standardbidrag som betaling for muligheden for at modtage rådgivning. Der skal endvidere være taget stilling til størrelsen af enten et standardbidrag eller det individuelle bidrag.

I *stk. 2, nr. 2*, foreslås det, at forsikringsmæglervirksomheden tillige årligt skal oplyse kunden om ethvert vederlag, som virksomheden får fra tredjemand i forbindelse med kundeforholdet. Baggrunden herfor er et ønske om at fremme gennemsigtigheden vedrørende forsikringsmæglerens samlede aflønningsforhold.

Betaling fra tredjemand kan aldrig forstås som vederlag fra et forsikringsselskab for udførelsen af særlige opgaver for forsikringsselskabet, der relaterer sig til det konkrete kundeforhold, idet dette vil være i strid med provisionsforbuddet i forslaget til § 14 a, stk. 2.

Betaling fra tredjemand, som forsikringsmægleren kan modtage, kan f.eks. forekomme i tilfælde, hvor forsikringsmæglervirksomheden benytter en bestemt ingeniørvirksomhed, når der er behov for ingeniøranalyser i forsikringsmæglervirksomhedens arbejde for kunderne, og hvor ingeniørvirksomheden giver forsikringsmæglervirksomheden provision, rabat eller lignende i den anledning.

Som et andet eksempel kan nævnes, at forsikringsmægleren modtager provision eller andet vederlag fra en porteføljeformidler som led i udførelsen af forsikringsformidlingsoppgaven for kunden (de såkaldte kick-backs fra virksomheder, hvor kundens indbetalte pensionsmidler senere forvaltes).

I vederlagsaftalen mellem kunden og forsikringsmæglervirksomheden kan der eksempelvis tages stilling til, om en sådan betaling skal godskrives kunden. I de af Advokatrådet vedtagne etiske regler for advo-